

blot fordi den var ulovlig, men ogsaa af saglige, finansielle og politiske Grunde. For eller imod, Ja eller Nej til Fæstningen, til det gamle Programkrav til Militæruddgiffernes Nedsættelse, til de store i Øjeblikket brændende sociale Reformers, til Midlernes Tilvejebringelse til disse Reformers ved Nedsættelser og alvorlige Nedsættelser i Militæruddgiffterne! Dette bliver Vælgernes Spørgsmaal, der gælder det Ja eller Nej om et halvt Aar, selv om Militærkommissionen ikke er færdig, selv om det Øjeblik endnu ikke er kommet, da Ministeriet mener, at Sagen skal forelægges. Det gælder om, at Vælgerne i Tide forberede sig og ruste sig til at gennemføre det, som de have kæmpet for i 30 Aar, thi ellers er det Højre, der har sejret — jeg gentager her kort, hvad jeg sagde i min første Tale — og Venstre, der har tabt i den 30aarige Kamp. Saaledes er Stillingen. Alt det, som her er sagt i Dag, al denne Strid og alt dette Partikævl, al den Trappesladderpolitik om, hvad den sagde ved den Lejlighed, og hvad den sagde ved den Lejlighed, alt dette, som ikke kan kontrolleres, er ganske ligegyldigt og betydningsløst. Og jeg siger til ærede Medlemmer, at efter alt det, som er foregaaet paa Sommerens Møder, og efter alle de forskellige Pjecer og hele denne Debat, ere Vælgerne saa lede og kede deraf, at de gide bogstavelig talt ikke høre mere derom. Jeg er sikker paa, at naar det ærede Medlems Tale her i Dag bliver refereret — og den vil sikkert blive meget udførligt refereret i hans Blad —, vil det være meget faa Læsere, som ville læse den. Nej, det, det gælder om, er ganske simpelt dette: for eller imod, Ja eller Nej: „Demokratiets Sag eller Højrepraesen, Ja eller Nej, kun ingen Vaasen!“ Det er dette Spørgsmaal, som baade det ærede Medlem og ethvert Medlem her i Salen kommer til at besvare paa næste Valgdag.

Til den højtærede Trafikminister vil jeg gerne gøre et Par korte Bemærkninger. Han protesterede imod mine for øvrigt overfor ham meget anerkendende Udtalelser, hvori jeg lejlighedsvis var kommen til at omtale de mange Sammenstød af forskellig Art, som han havde været Genstand for i denne Sommer. Jeg tror ikke, at jeg behøver at opregne dem alle, de ere jo bekendte, omend der ogsaa er flere, som ikke ere bekendte. Jeg kan henvise til, hvad et ministerielt Blad, et af hans egne Partiorganer, Sorø Amtstidende, har skrevet om denne Sag, at der

foruden det, man kender, desværre var en Del Ting, som man ikke kendte. Jeg blev nysgerrig, da jeg læste det. Den ærede Minister har altsaa været i adskillige Konflikter, men, sagde han, det var Synd af mig at fremdrage det, for jeg burde dog snarest takke ham. Jeg var for øvrigt meget anerkendende overfor den ærede Minister, særlig med Hensyn til hans Brugsforeningstale, hvor han saa klart og udmærket afslørede den antisocialistiske Valgagitation her i København, den takkede jeg ham for i en højst anerkendende Form.

Men — sagde den højtærede Minister — jeg burde ogsaa have nævnt en anden Ting, jeg burde have nævnt, at han tog min ærede Partifælde, det ærede Medlem for Horsens (Lyngsie), i Forsvar, da han var bleven uretfærdig angreben i Anledning af en Jernbanekupe-Historie, han havde haft. Disse Angreb vare efter den ærede Ministers Mening uden Grund, og derfor forsvarede Ministeren ham. Det var jo venlig gjort, og det kunde jeg ogsaa godt have takket ham for, men jeg vil dog sige, at fordi en Minister ved en enkelt Lejlighed gør sin Pligt, er det ikke nødvendigt, at vi alle straks skulle staa op her i Salen og takke ham derfor, saa jeg synes derfor, det er overflødig. Men, føjede den ærede Minister til, han forsvarede min ærede Kollega den Gang, fordi han blev uretfærdig angreben, skønt han, sagde Ministeren, udsatte sig for megen Kritik for dette sit Forsvar fra sit eget Partis og dets Blades Side. Hvad er dette dog for en Afsløring af Forholdene indenfor den ærede Ministers Parti og Presse! Det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen) protesterede imod, at Partiet var saa daarligt, men selv med de Rester, som ere blevne tilbage, er Forholdet nu det, at naar en Minister gør en retfærdig Gerning og forsvare en Folketingsmand, som er bleven uretfærdig angreben, saa udsætter han sig for megen Kritik for dette sit Forsvar fra sit eget Parti og dets Blades Side. Den ærede Minister skildrer altsaa Reformpartiet og dets Presse som en Presse, der ligger paa Lur for at angribe Modstanderne, selv om der ikke er mindste Grund til det, og vender sig — saa vidt jeg ved, er der ogsaa et enkelt Blad, som har gjort det — imod Ministeren, naar han handler ud fra Retfærdighedens Grundsætninger.

Ministeren kendte kun et Sammenstød i Sommer, det var det bekendte ude paa Nordbanen. Dette har jeg slet ikke om-